

Vilhelms Floride

VIDUSEIROPAS KULTŪRAS UZDEVUMI

Kopš Platona kultūras attīstība organiski tiek aplūkota kopsakarībā ar 2160 gadu ciklu. 700 gadu ilgst jaunās kultūras ārējā uzbūve, tikpat daudz laika paiet tās atraišanai un izplatīšanai, pēdējā posmā notiek tās noriets un gatavošanās nākamajam garīgajam uzdevumam. Tādējādi **mēs** atrodamies pašreizējās pasaules kultūras pirmās trešdaļas beigās. Šī kultūra nāk no Viduseiropas. Tās sākums, arī pēc R.Šteinera norādījumiem, ir meklējams 15. gadsimtā.

Trešajā pēcatlantīdas, ēģiptiešu kultūras laika posmā (nosaukums tiek dots pēc atbilstošās kultūras galvenās nesējtautas), no 2907. gada līdz 747. gadam pirms Kristus, par mērauklu kalpoja priesteru vadītā tautas apziņa. Ceturtajā, grieķu-romiešu laika posmā, no 747. gada pirms Kristus līdz 1413. gadam pēc Kristus, bija piedzimis brīva atsevišķa personība, gan egoistiskajā, gan arī Logosam atbilstošajā ziņā. Sestajā attīstības periodā, kas Apokalipsē tiek dēvēts par Filadelfiju, atbrīvosies Svētā gara spēks un par mērauklu kļūs brīvo cilvēku kopiena.

Tātad mēs atrodamies piektajā kultūras periodā, kas turpināsies vēl apmēram 1500 gadus un kas attīstās starp Romas sastingušajām domu formām, kuras akceptē tikai ārējo personu, vērtē to pēc tās īpašuma utt., un krievu kristīgās kopienas principu, kas pagaidām vēl nevar atrast pats sevi un darbojas pasaulē izkropļotā formā kā mafija vai valstiskais haoss, apdraudot ar to saistīto tautu garīgo identitāti.

Protams, arvien no jauna tiek mēģināts, piemēram, baznīcās vai tā, kā tas pašlaik notiek Afganistānā, iekrist atpakaļ trešā laika perioda apziņā, taču tas vienmēr notiek uz brīvas personības rēķina un līdz ar to darbojas pret progresīvo attīstības virzienu. Ir viscaur pierādāms fakts, ka pēdējos 500 gados visi izšķirošie impulsi cilvēces vēsturē nāk no atsevišķām personībām.

Kāds tad ir Viduseiropas kultūras uzdevums? Ārēji visur vēl ir spēkā romiešu likumdošana un uzvedības normas. Tas izplatās līdz pat patērēšanas neprātam. Egoisms kļuvis par mērauklu visai pasaulei, tā izraisītie postošie spēki arvien pieaug. Tie sakrājas kā apslēptas lavīnas, lai vienā jaukā brīdī izlauztos brīvībā un sāktu plosīties ar miljonkāršu nāvējošu spēku, kā tas notika Pirmajā un Otrajā pasaules karā. Kāškrusts nav tikai nacionālisma atribūts. Aiz tā stāvošās ideoloģijas mērķis - tīra rase - sen jau ir pārvietojies gēnu pētniecības jomā. Laika plūsmā šī okultā zīme, *Fyrfoss* (četrkājis), nozīmē, ka visiem pirmo četrus periodus impulsus jāapkļūst, jo mūsdienās tie vairs neatbilst Zemes Gara aktuālajiem uzdevumiem. Tas, ko Jēzus Kristus uzpurēja visai cilvēcei, bija Dieva dzirksts, Logosa iedīgļis. Tas ir kā sēkla, no kuras jāizaug piektajai radībai, kādam piektajam elementam, piektajai dimensijai. Gluži abstrakti formulējot, pēc punkta, līnijas, plaknes un telpas, tā ir laika un spēka dimensija. Grieķi sauca šo dimensiju par "pasaules ēteru". Baznīca, valsts un saimnieciskā sistēma ir pirmo četrus kultūras periodus produkts. Paradoksālā kārtā, pašas to neapzinoties, tās kalpo atsevišķas personības veidošanai, bet tai pašā laikā ārēji visas šīs sistēmas grib sagūstīt brīvo personību, padarīt to par savu īpašumu, par verdzeni. Tādējādi piektās kultūras uzdevums ir vēl jāatrod, un tas jāizdara pašai brīvajai personībai, dialogā ar esošo civilizāciju atpazīstot savu radošo uzdevumu.

Tātad mūsdienās pirmais garīgais uzdevums ir pārveidot pašam sev piekērušos *ego* par radošo Es-esmi. Cīņa par to norisinās galvenokārt cilvēka dvēselē. Tā ir cīņa ar iekšējo dēmonu. Intelektuālajam *ego* ir jāatceras sava izcelsme, savs šūpulis, proti, cilvēciskā sirds. Taču šai sirdij – no sāpēm, bailēm un pazemojumiem – bieži vien bija jāsaņēma audzas, tā daudzkārt tika bloķēta, kamēr no tās atkrita viena daļa, kas ir visu dvēselisko bloķāžu summa un veido kādu konkrētu ēnas veidolu cilvēkā. Ar šo iekšējo pūķi man ir jācīnās, jāatpazīst viņā no manis pašā atdalīto daļu un jāmācās strādāt kopā ar to. Tad īstais Es, kas iepazīst sevi saistībā ar itin visu, piedzīvo atbrīvošanos. R.Šteiners sauc mūsu laiku par **apziņas dvēseles laikmetu**. Pārfrāzējot var teikt, ka mūsu laikmetam ir vajadzīga dvēseles apziņa. Ar to nav domātas egoistiskas jūtas. No pūķa atbrīvotā jaunava vai dvēsele nav nekas cits kā visu pasauli aptverošā līdzjūtība. Abus šos pirmos soļus nevar spert vienatnē, kā to apgalvo Minhauzens. Manu nāves stāvokli, manu strupceļu, manu ēnu... es saņemu kā spoguļattēlu no citiem. Arī augstākus apziņas stāvokļus es varu uztvert tikai kā spoguļattēlu no citiem. No tā izriet otrs centrālais uzdevums, kas ir risināms jomā starp pašizliedzību un kopības apziņu. Tā ir **tikšanās mistērija**. Te, no vienas puses, būtu jāattīra laulība no privātpašuma attiecībām, kas ir mantotas vēl no Romas impērijas laikiem, un, no otras puses, jāmācās

atpazīt pašapmāna fenomēns. Daudzi sev iestāsta, ka viņi ļoti interesējas par līdzcilvēkiem un ir atklājuši tikšanās noslēpumu. Taču īstenībā tas nav tik vienkārši, jo **tikšanās nav nekas cits, kā modernais dievkalpojums**, kas sastāv no pieciem soļiem: Evaņģēlija sludināšana ir uztvere, upurēšana – atdošanās, transsubstanciācija pieprasa otra atlaišanu brīvībā, komūnija ir būtņu saskaršanās, kuras sekas neizbēgami ir savstarpēja izdzēšana.

Tikšanās brīdī kaut kam jānomirst, lai pāri Es un Tu varētu augšāmcelties kaut kas jauns.

Te jau tika iezīmēts mūsdienu ceturtais uzdevums, ēnas pieņemšana, tās iekļaušana savu interešu lokā, vienalga, vai tā ir mana, vai cita cilvēka ēna, vai arī pats laikmeta dēmons. Runa ir par to, ka ir jāizdzīvo pretstats, "gan tas – gan tas". Ideālists dzīvo pacilātajos melos, materiālists kalpo vecajam Zemes garam. Tas, kurš mācās apspēlēt abus polus, atbrīvo sev ceļu pie ēteriskā Kristus. Šis pieckāršais ceļš, kuru ejot, var savienot garu, kas ir cilvēkā, ar Visuma garu, vienlaicīgi satur sevī instrukciju darbam ar maņām, kas norisinās piecos līmeņos.

Radošā Es-esme, saruna ar pasaules dvēseli, tikšanās kā dievkalpojums, ēnas spēku pārstrādāšana un ēteriskā Kristus darbības atskārsme - tās ir pakāpes, kuras var veikt, tikai intensīvi strādājot ar visām 12 maņām, kopjot un pilnveidojot tās. Viss pārējais ir tikai sagatavošanās, inventarizācija.